

ÜZÜM MEVSİMİ

Fatih DAĞDELEN

Köyün içindeki çürük asfalt yollar bitirince dağ yamacına doğru sıra sıra üzüm bağları görünmeye başlar ve bu bağ evlerinde genç oğlanlar üzüm sergilerinin güvenliği için gece boyu nöbet tutarlardı. Evler genellikle iki katlı olur, yazın kavurucu sıcaklığında hem serinlemek, hem gözetlemede kolaylık için çatıda yatılırdı. Abisi Erdal'ın nöbetini o gece Kemal devralmıştı. Üzümlerin sergilerden kalkmasına, şaraba dönüşüne sadece birkaç ay vardı. Güneş her gün tepeye tırmanıyor, sonra kayarak ufka geçiyor ve kayboluyordu. Bu tekrarlandıkça üzümler renklerini sarıdan kahverengiye çeviriyor, çiftçinin yüzünü gülümsetiyordu.

Güneş yenice batmış, köy yollarına, bağlara, tek tük kerpiç evlere gecenin karanlığı ve sessizliği pamuk bir yorgan ağırlığıyla çökmüştü. Kemal, evin ilk katındaki odada iyi demlenmiş çayını alıp merdivenleri çıktı. Büyük şehirlerden böylesine uzak olmanın bir güzelliği de yıldızları tüm parlaklığıyla görebilmektir. Kemal de gökyüzüne baktı. Sanki elini uzatsa yıldızlardan birini alıp cızırdayan radyonun yanına koyabilecekmış gibi geldi. Yerdeki hasıra çayını koydu. Bir bardak doldurdu. Sigarasını yaktı. Ucu bucağı görünmeyen, sıra hâlindeki bağlara dönüp dumanını üfledi. Radyo, akşamdan rakıya yatırılmış, kara toprak kokan türküler yakıyordu. Neden-siz bir sıkıntı esen ılık rüzgârlara siniyor, asma kokularıyla birlikte Kemal'in nefesine karışıp ciğerlerine işliyordu.

Çevresinde oyalanacak bir şeyler aradı. Bağlardan bağımsız, evin hemen yanına dikilen bir asma, cepheyi sarmış ve çatıya kadar uzanmıştı. Kemal'in gözüne, bu asmanın çatıya biraz aralı bir dalında altın sarısı bir salkım çarptı. Ağzı sulandı. Boğazında üzümün şekerli yakıcılığını duyu-

yordu. Uzanıp alsa az önce yüreğine çöreklenen bilinmez sıkıntıdan da sıyrılabacağını hissediyordu. Doğrulup çatının köşesine kadar yürüdü. Çömeldi, dala uzandı, yetişemedi. Her taraf bağ, her taraf üzümdü üzüm olmasına ama bu erişilmesi güç salkım hepsinden daha alımlı, daha tatlı görünüyordu. Dönüp arkasına baktı. Çatıda uzun, çubuk gibi bir şey aradı. Dalı kendine çekip salkımı koparıverecekti. Gece bir kat daha hararetlendiğinde buz gibi olmuş üzümleri bal taneleriymişçesine, ağız tadıyla yiyiverecekti. Çatının diğer ucunda iti, uğursuzu, ayyaş dadanır diye sakladıkları tüfeği fark etti. Salkıma uzattı tüfeği. Tam yaklaşacak gibi oluyordu ama son anda kaçırıyordu elinden. Dal inat ediyor, yedirmem üzümümü, diyordu. Sinirlendi. Kemal uzanamadıkça salkım gözünde büyüyor, üzümleri daha bir tatlanıyordu, ağzı kamaşıyor, sulanıyordu.

Bir an aşağıdan belli belirsiz bir kadın sesi duydu.

– Erdal, sen misin?

Kemal, silahı geri çekmek niyetiyle ani bir hareket yaptı, tüfek elinden düşer gibi oldu. Düşmesine mâni olmak için acemice kavramaya çalıştı. Derken tüfek ateşleniverdi. Kadının sesi bu kez isim değil acı bir inilti savurdu. Kemal sersemlemişti bir süre dona kaldı. Silahı elinden attığı gibi merdivenleri üçer beşer indi. Fatma yerde upuzun, kanlar içinde yatıyordu. Tez vardı yanına. Ellerini tuttu “Fatma!” diye bağıyor, başını kadının kanlı göğsüne bir koyuyor, bir kaldırıyordu.

Titreyen elleri telefona sarılıp ambulansı aradı. Ambulans gelene kadar pişmanlıklardan pişmanlık beğendi. Hapislerde çürümek mi, sevdiğini vurmak mı, sevdiğinden ayrı bir ömür geçirmek mi? Uzaklardan geceyi maviye, sessizliği sirene boyayarak ambulans yaklaşıyordu. Kemal, “Dur,” diyordu “Yettiler gülüm, yettiler...”

Kendini yola attı. Ellerini kollarını biçimsizce sallamaya başladı. Ambulanstakiler onu fark edip hızlandılar. Alelacele üç beş kişi ambulanstan inip yerde yatan Fatma’nın yanına vardı. Kemal birinden diğerine koşuyor, sarılıyor, çaresizlikten yüksek perde titreyen sesiyle “Kurtarın onu, yalvarırım kurtarın,” diye bağıyordu. Kadınlardan biri onu kollarından tutup uzaklaştırdı. Evin merdivenlerine oturttu. Sakin olmasını söylüyordu. Bir adam iki elini Fatma’nın göğsüne koymuş, aralıklarla bastırıyordu. Kemal, bir köşede içlene içlene ağlıyordu. Başını ellerinin arasına almış Fatma’nın düzensizce sallanan cansız yüzünü görüyor, hıçkırıklarının şiddeti kalp ma-

sajının şiddetiyle birlikte artıyordu. Derken herkesin mevcut ruh hâlini aniden değiştiren bir ses duyuldu:

– Döndü! Sedyeyi, getir, acele et!

Kemal, fişek oldu. Çöktüğü yerden fırlayıp, insanların onu perdeleyen kollarında kurtulup sedyenin başına kadar gitti. Dokundurmadılar sevdiğine. Ambulans Fatma'yı yutuverdi. Aletlerden acı sesler çıkıyor, ambulansın siren sesi kulakları ve kalpleri sağır ediyordu. Endişesiyle birlikte umudu, taze ölüm havasını dağıtıyordu. Hastaneye vardılar, sedyeyle birlikte ameliyathaneye aktılar. Kemal dışarıda kaldı. “Olmaz kardeşim, olmaz,” diyen birkaç adam onu kollarından tutuyordu. Hastane polisi yanına geldi.

– Neyin olur?

– Sevgilim.

– Ne demek sevdiğim birader, karın mı, kızın mı?

– Evli, akraba değiliz. Sevdiğim olur.

– Adın ne senin?

– Kemal.

– Kemal, kimliğini ver bakalım.

Kemal kimliğini uzattı. Polis bir süre inceledi, elindeki deftere bir şeyler karaladı. “Bir yere kaybolma,” dedi, diğer polis memurlarına göz kulak olmaları için bir baş işaretiyle Kemal'i gösterdi. İşin sonu nereye varır bilemiyordu. Aklında yalnız içeride çırpınan Fatma'ya yer vardı. O da darmadağın ediyordu zihnini. Silahın acı parlaması hâlâ kulaklarındaydı. Fatma'nın sancılı sesi... Etrafındaki insanlar onu merakla izliyorlardı. Bir hemşire yanına geldi. Hasta yakını olarak gerekli prosedürleri yerine getirmesini istedi. Bu sırada Fatma'nın annesi, babası ve ağabeyleri geldiler. Annesi sirenden daha yüksek bir sesle içeri girdi. Yapıştı yakasına Kemal'in.

– Ne istedin! Ne istedin fidan gibi kızımından, yavrum ne yaptı sana, nasıl kıydın yavruma.

– Ana dur! Ana dur, dinle! Vallahi yanlışlık oldu, billahi yanlışlık oldu. Patlayıverdi sulara düşesice silah, Allah belamı versin ki...

Ağabeyleri ise Kemal'i öfkeli bir sükûnet içinde süzüyorlardı. Biri yakasından tuttu dışarı çıkarmak istedi. Kemal durumu izah ededursun. Sözüne kimse itimat etmiyordu.

Polisler kalabalığı sakinleştirmeye çalışırken Kemal'in ağabeyi Erdal koşarak içeri girdi. Kardeşini çekiştiriyor, hem polisten hem Fatma'nın abilerinden koparmaya çalışıyordu. Fatma neredeyse unutuldu. Mesele neydi? Bu Kemal iti niye vurmuştu kızı? Sonunda durumu izah etti Kemal, ağlaya ağlaya izah etti. Biri boğazından tutup duvara çarptı. Çevredeki görevliler gelip ayırıyor, polisler uzaklaştırmaya, ara bulmaya çalışıyorlardı. Bu sırada içeriden bir doktor çıktı. Anası bağılıyor, dövünüyordu:

- Deme, bana bunu deme doktor!
- Sakin olun lütfen.

Anasının ayak bağları çözülüverdi. Doktorun önlüğünden yerlere aktı kadın. Babası “De ne diyeceksen! Öldürme on kere doktor!” diyordu. Doktor operasyonu anlatıyor, abileri anlamaz gözlerle doktorun kıpırdayan dudaklarını izliyorlardı. “Geç,” dediler, “Bunları geç! De hele ne oldu Farma'ya!”

- Fatma yaşıyor... Fakat...
- Ne fakat doktor, diye inledi Kemal.
- Bebeği kaybettik.

Kemal olduğu yere çöktü. Gözlerindeki yaşlar yanaklarında kurudu. Şaşkınlıktan bin kez öldü, bin kez dirildi. Elini bile sürmemişti Fatma'ya. Kemal'in ardında abisi Erdal belirdi. Elini omzuna koydu “Kalk,” dedi. Kemal'in gözünde kuruyan yaşlar abisi Erdal'ın gözlerinden dökülmeye başladı. O gece yine Erdal için gelmişti Fatma. Ancak cilveli, gün sarısı bir salkım, bir acemi silah izin vermemişti bu ayıba.